

Gertie Glubenheimer se neradostně rozhlédla po velké místnosti. Všude samá těla, prolétlo jí hlavou, těla vlevo ode mě, těla vpravo ode mě, vpředu i vzadu. A jak strašně nemocně, jak choře vypadají! Narovnal se a koukla na hodiny na opačném konci místnosti. Dvanáct třicet, řekla si v duchu, čas oběda. A tak si zpod stolu, na němž pracovala, vytáhla obědový balíček, pootočila se a na tělo vedle sebe si rozložila knihu a sendviče. Gertie byla balzamovačka. Připravovala těla v pohřebním ústavu, aby se na ně mohli ve smuteční síni dívat obdivující příbuzní. „Panebože, podívej na něj. Strejda Nick nevypadá moc dobře, co?“ říkávají. Gertie si s mrtvými těly byla hodně blízká. Až tak, že se nenamáhala umýt si ruce, než se dotkla svého jídla poté, co na nich pracovala. Přerušil ji hlas: „Kterej blbec po pitvě nevyplnil hrudní dutinu?“ Mužík na konci místnosti u dveří takřka tancoval zuřivostí.

„Co se stalo, šéfe?“ zeptal se ho jeden muž zbrkle. „Co se stalo? Já vám povím, co se stalo! Žena toho chlápka se nad něj naklonila, aby mu dala sbohem a políbila ho, jenže pod prostěradlem byly jen noviny a jí se loket propadl přímo do hrudní dutiny. Teď má hysterický záchvat. Vyhrožuje žalobou a prý z nás stáhne kůži.“

Místností zašuměl potlačovaný smích, protože takové věci se děly pořád a nikdo je nebral příliš vážně.

Když přišlo na věc, tak příbuzní nechtěli, aby se vědělo, že měli své lokty uvnitř svých nejbližších, kteří se právě chystali do hrobu.

Šéf se narovnal a přicupital ke Gertie: „Sundejte mu svůj oběd z obličeje,“ hřímal, „ještě mu ohneš nos

a už ho nikdy nespravíme.“

Gertie protočila oči: „Jasně, šéfe, to víte, že jo.

Uklidněte se, tenhle chlápek je chudej, ten se vystavovat nebude!“

Šéf se podíval na číslo na stole a ověřil si ho v seznamu, který si nesl: „Aha, ten, nemůžou dát víc než tři stovky. Prostě ho dáme do rakve a odešleme. Jak to uděláme s oblečením?“

Dívka se podívala na nahé tělo vedle sebe a zeptala se: „Co je s oblečením, které měl na sobě, když se sem dostal?“

Šéf vysvětlil: „Bylo sotva tak dobrý, aby se dalo hodit do popelnice. Každopádně se po vyprání smrsklo tak, že už ho neoblíkne.“

Gertie navrhla: „A co ty staré záclony, co jsme sundali? Přece jsme se dohodli, že už přesluhují a vššet je znovu nebudeme. Nemohli bychom ho do jedné zabalit?“

Šéf na ni vrhl zlostný pohled: „Mají cenu deseti dolarů, kdo to zaplatí? Myslím, že ideální bude dát do rakve hobliny, ponořit ho do nich a dalšími hoblinami ho zasypat. To dávno stačí, stejně ho nikdo neuvidí. Zařídte to.“ Naštvaně odešel a Gertie se vrátila k obědu.

Nad tím vším se ve své astrální podobě vznášel Molygruber, neviditelně, neslyšitelně, sám všechno viděl i slyšel. Bylo mu zle z toho, jak s jeho tělem zacházejí, jenže nějaká zvláštní síla ho držela tam, kde byl. Nemohl se hnout, nemohl se posunout z místa ani o píd'. Sledoval celý postup. Sledoval, jak jsou některá těla oblékána do naprosto nádherných šatů, ženy a muži byli upravováni do večerních rób a obleků, ale on bude ještě rád, když se mu dostane pár hrstí hoblin. „Berte, co čteš?“ někdo zavolal. Mladík s paperbackem

v jedné ruce a hamburgerem v druhé rychle
vzhlédl a knihou zamával na tazatele: „*Věřím*,“ odpověděl.

„Je to zatraceně dobrá knížka, to ti povím.

Napsal ji ten Rampa, co tu ve městě bydlí. Četl jsem všechny jeho knížky a jednu věc si už napořád budu pamatovat. Je to o tom, že musíš něčemu věřit, protože pokud ničemu nevěříš, zasekneš se nadobro a napevno v divočině. Podívej tady na toho chlápka,“ mávl směrem k tělu starého Molygrubera, jež tam leželo chladné, nehybné a nahé na stole. „Ten chlápek je absolutní ateista. By mě zajímalo, co teď dělá? V nebi být nemůže, protože v ně nevěří, v pekle být nemůže, poněvadž v ně taky nevěří. Musel se zaseknout někde mezi světy. Tenhle Rampa vždycky říká, že člověk nemusí věřit zrovna tomu, co říká Rampa. Ale v něco věřit musí, nebo aspoň musí mít otevřenou mysl, protože nemá-li ji otevřenou, pomocníci, či co to na té druhé straně je, se s ním nemůžou spojit a pomoci mu. A někde v jedné své knížce říká, že když člověk zemře, zasekne se v nicotě.“ Zasmál se a pokračoval: „Taky tvrdí, že když se lidi dostanou do fáze těsně po opuštění těla, vidí to, co očekávají, že uvidí. To musí být pohled vidět všechny ty anděly poletovat kolem!“ Přešel k němu jeden z nich a prohlížel si obálku knihy: „Ten chlápek ale vypadá. Zajímalo by mě, co má znamenat ten obrázek?“

„Nevím,“ na to majitel výtisku. „To k těm knížkám tak nějak patří, že nikdy přesně nevíš, co jejich obálka znamená. Mně to ale nevadí, stejně si je kupuju kvůli tomu, co se píše uvnitř.“

Starý Molygruber se přisunul blíž. Stále byl bez vlastního přičinění někam kormidlován, takže když ti

muži hovořili o Rampově knize, byl odeslán, aby se vznášel přímo nad nimi. A v mysli mu uvízlo: „Jestli ničemu nevěříš, tak pro tebe nic neexistuje. A co pak budeš dělat?“

Obědová pauza se táhla. Někdo si četl a přitom se opíral o mrtvoly a Gertie si oběd rozprostřela na tělo starého Molygrubera, jako by to byl volný stůl, na němž si může posloužit. Konečně zazvonil zvonek a přestávka skončila. Zaměstnanci sklidili zbytky svých jídel, papíry sbalili do kuličky a hodili je do koše. Gertie kartáčkem smetla drobky z Molygruberova těla. On jen znechuceně shlížel na její lhostejné, bezcitné jednání.

„Hele, chlapi, pojd'te okamžitě připravit tohle tělo. Do skořápky číslo čtyřicet devět šoupněte nějaký hobliny, toho páprdu na ně a ještě ho zasypte. Protěct by nikde neměl, ale postarejte se, ať je všechno setřený.“ Zase šéf. Vtančil do rozlehlé místnosti se štosem papírů v ruce a oznámil: „Chtějí ten pohřeb dneska ve čtrnáct třicet, což je trošku narychlo. Musím se převléct.“ Otočil se a odplul.

Gertie a jeden z mužů překulili Molygruberovo tělo na jeden bok, protáhli pod ním smyčky a pak ho přesunuli na druhý bok, aby se ke smyčkám dostali. Malé háčky zaháknuli do oček a tělo se přesunulo na jakousi kolejničku. Posunuli tak Molygruberovo tělo ke zdi, kde už s otevřeným víkem čekala připravená ona skořápka s číslem 49 vyvedeným křídou. Asistent přešel k velkému koši, nabral horu pilin a nechal je volně padat do rakve, až jich tam bylo na výšku asi dvanáct centimetrů. Pak do rakve položili Molygruberovo tělo. Dívka pronesla: „No, tak myslím, že by to mělo bejt v cajku. Myslím, že nikde neproteče. Všechno jsem podvázala

a samozřejmě jsem ho taky všude zašpuntovala. Myslím, že neproteče, ale radši tam místo hoblin přidejte ještě piliny. Však se o tom stařík nedozví.“ A tak znovu nabrali piliny a Molygrubera jimi úplně zasypali. Pak spolu zvedli víko a s bouchnutím ho přiklopili. Muž se natáhl pro pneumatický šroubovák a zavrtal šrouby. Žena se pak natáhla pro vlhký hadřík a pečlivě setřela křídou napsané číslo. Rakev neboli skořápku nadzvedli z podstavce a přesunuli na vozík s kolečky. Přehodili přes ni fialovou příkrývku a převezli ji z dílny do výstavních prostor.

Ozval se křik a šéf, nastrojený jako ředitel pohřební služby ve velmi formálním oblečení, černém saku, hedvábném klobouku a proužkovaných kalhotách, se vřítíl na scénu. „Už ho vytlačte, laskavě sebou pohněte,“ zařval. „Pohřební vůz je tu, dveře otevřené a všichni čekají. Hejbněte sebou!“ Gertie s asistentem *sebou hejbli* a vytlačili rakev po rampě, kde bylo nainstalováno speciální nakládací zařízení. Sestávalo z mnoha válečků v rámu, který se táhl od rampy vpravo k zadní části pohřebního vozu. Položili rakev na válečky a snadno ji vytlačili až do vozu. Řidič se zvedl ze sedadla: „OK? Fajn, vyrážíme!“ Ředitel se posadil vedle něj, vrata garáže se vyrolovaly a pohřební vůz mohl vyjet. Venku čekalo jen jedno auto, to se čtyřmi Molygruberovými spolupracovníky. Oblékli se do svátečního oblečení, které si asi speciálně vyměnili v zastavárně. Někteří totiž měli ten chytrý nápad, že když své nedělní šaty nepoužívají, mohou je nechat v zastavárně, protože až za ně dostanou zapláceno, budou mít do konce týdne peníze na útratu, a navíc je v zastavárně vždy vyčistí a řádně vymandlují, než je

uloží do místnosti *Zástavy*.

Chudák Molygruber jako by byl ke svému tělu připoután neviditelnými provazy. Zatímco tlačili rakev, byl ve své astrální podobě tažen s ní a nemohl k tomu vůbec nic říct. Drželo ho to asi dva a půl metru nad jeho tělem. Rovněž zjistil, že dokáže procházet zdmi, podlahou i stropem. Konečně byl vystrčen z pohřebního vozu, který vyrazil na cestu. Ředitel pohřební služby se vyklonil z okénka na čtyři muže: „Připraveni? Dobře, tak jedeme.“ Pohřební vůz vyrazil z parkoviště pohřebního ústavu a čtyři truchlící v jednom vozidle ho následovali. Měli zapnutá světla, aby dali najevo, že se jedná o pohřeb, a z boku druhého auta byla k horní části okna připevněna trojúhelníková vlaječka s nápisem *Pohřeb*. Díky tomu mohli projíždět semaforey a policie by s tím nic nenadělala. Šinuli se stále dál, po rušných ulicích, kolem dětí hrajících si na školních hřištích a přijeli až k dlouhému stoupání ke hřbitovu. Tady ředitel zastavil, vystoupil a přešel k druhému autu. „Držte se těsně za námi,“ kladl jim na srdce, „protože na další křižovatce se určitě někdo bude snažit narvat mezi nás. Vždycky to tak je a my nechceme nic zbytečně zdržovat, navíc byste se mohli ztratit. Musíte zatočit na třetí odbočce vpravo a pak na první vlevo. Jasně?“ Řidič druhého auta přikývl, takže se ředitel pohřební služby vrátil do pohřebního vozu. Znovu vyjeli s druhým autem v těsném závěsu. Brzy dorazili k branám hřbitova. Pohřební vůz i druhé auto zajely dovnitř a vyjízděly po příjezdové cestě nahoru. Nahoře byl na jedné straně čerstvě vykopaný hrob s rámem a kladkou na boku. Pohřební vůz vyjel nahoru, otočil se a zacouval. Vykročili

k němu dva muži, kteří čekali u hrobu. Řidič a ředitel pohřebního ústavu vystoupili, všichni čtyři otevřeli zadní část vozu a vytáhli rakev. Otočili ji a zamířili k hrobu. Čtyři truchlící je následovali. „Tento člověk byl ateista,“ řekl ředitel, „takže nebude žádná mše, což vám ušetří jisté výdaje. Prostě ho vložíme do hrobu a zakopeme ho.“ Ostatní muži přikývli, takže rakev nadzvedli, vložili pod ni speciální popruhy a jali se ji pomalu spouštět do země. Čtyři muži se jako jeden přiblížili k otevřenému hrobu, podívali se dolů a bylo vidět, že jsou hodně nervózní a smutní. Jeden řekl: „Chudák starej Molygruber, neměl na světě nikoho, kdo by se o něj postaral.“ Druhý řekl: „Tak doufám, že má někoho tam, kam jde nebo kam už odešel.“ S tím se vrátili do auta, zacouvali, otočili se a pomalu vyjeli ze hřbitova. Dva muži stojící vedle ředitele pohřební služby naklonili prkno a na rakev dopadla za dutého, nechutného zvuku celá nálož hlíny. Ředitel řekl: „Teď ho zahrabte, to je celé.“ A vrátil se do pohřebního vozu. Nastoupil i řidič a odjeli.

Molygruber se vznášel nahoře, nemohl nic dělat, nemohl se pohnout. Shlížel dolů a říkal si: „Tak tohle je konec života, jo? Co teď? Kam se odtud poděju? Vždycky jsem byl přesvědčenej, že po smrti nic není. Ale mrtvej už jsem, tam je moje tělo a tady jsem já, tak co jsem a kde jsem?“ Vtom se ozval hlasitý hukot, jako když vítr fičí přes napjaté telefonní dráty vysoko na kopci, a Molygruber si uvědomil, že frčí do nicoty. Nebylo nic před ním, za ním, zleva ani zprava, zpředu ani zezadu a on se řítí do nicoty.

Ticho! Ticho a nic než ticho, ani hlásek. Naslouchal opravdu hodně pečlivě, ale nezaslechl tlukot srdce

ani dech. Zadržel dech, nebo si to myslel, a pak si překvapeně uvědomil, že jeho srdce nebije a ani plíce mu nefungují. Síla zvyku mu kázala zvednout ruce na hrudník. Měl jasný dojem, že ruce zvedl, velmi jasný dojem, že všechno funguje, jenže tam nic nebylo. Vůbec nic.

Ticho začalo být skličující. Nervózně se zavrtěl, ale opravdu to udělal? Už si nebyl jistý ničím. Pokusil se pohnout nohou. Váhavě zkusil zavrtět prsty na nohou, ale ne, nic. Nic necítil. Necítil pohyb, necítil, že by něco BYLO. Posadil se, nebo si to aspoň myslel, a zkusil se uklidnit, zklidnit své myšlenky. Jak člověk vůbec přemýšlí uprostřed nicoty, má-li sám o sobě představu, že není ničím, ba že dokonce ani neexistuje? Jenže existovat přece musí, říkal si, protože kdyby neexistoval, tak by ani nemohl přemýšlet. Vzpomněl si na to, jak jeho rakev spouštěli do tvrdé země, již vysušila řada suchých dní bez deště, bez mráčku na obloze. Přemýšlel. Jak tak přemýšlel,